

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIĄT.

Redakcja, Administracja i Ekspedycja: ul. Miodowa Nr 22. Telefon Redakcji 11-44-05. Telefon Administracji 11-80-13. Telefon Ekspedycji 11-80-19. Ogłoszenia: ul. Królewska 5. Kasa czynna od godz. 8 i pół do 1 po pld., w soboty do g. 12 w pld. Konto czekowe w P. K. O. — 730.

Oddziały „Monitora Polskiego”:
BYDGOSZCZ, Gdańska 22, tel. 15-74; GDAŃSK, Neugarten 27, tel. 240-79; GDYNIA, Skwer Kościuszki 16, tel. 17-20; KATOWICE, Al. 3 Maja 34, tel. 305-65 i 310-91; KRAKÓW, Rynek Główny 6, tel. 104-99 i 105-00; LWÓW, Akademicka 11, tel. 200-20, 200-45; ŁÓDŹ, Piotrkowska 121, tel. 101-11 i 115-24; POZNAŃ, Fredry 8, tel. 28-57, 28-58; TORUŃ, Pl. Bankowy 2, tel. 12-63; WILNO, Mickiewicza 15 m. 5, tel. 6-74, 17-85 i 18-75.

FRESC DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Zarządzenia Władz Naczelnych:

Poz. 394. Decyzja Ministra Przemysłu i Handlu po porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych, Skarbu, Spraw Wewnętrznych oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20 czerwca 1939 r. ustalająca prawo do ulg przedsiębiorstwa „Towarzystwo Elektryfikacji Okręgu Poznańskiego, Sp. Akc.”.

Poz. 395. Postanowienie Ministra Skarbu z dnia 8 lipca 1939 r. w sprawie ulg dla firmy „Zakłady Mikawit” — Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie.

Poz. 396. Postanowienie Ministra Skarbu z dnia 8 lipca 1939 r. w sprawie ulg dla firmy „Silemin — spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia Władz Naczelnych.

394.

DECYZJA

MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

po porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych, Skarbu, Spraw Wewnętrznych oraz Rolnictwa i Reform Rolnych

z dnia 20 czerwca 1939 r.

ustalająca prawo do ulg przedsiębiorstwa „Towarzystwo Elektryfikacji Okręgu Poznańskiego, Sp. Akc.”.

Na podstawie art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o popieraniu elektryfikacji (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 633) w związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 3 września 1938 r. o przedłużeniu terminu do występowania o stwierdzenie prawa do ulg przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 69, poz. 503) ustalając, że spółce „Towarzystwo Elektryfikacji Okręgu Poznańskiego, Sp. Akc.”, działającej na mocy uprawnień rządowych Nr 369 z dnia 15 marca 1939 r., obejmującej całkowicie Okręg Elektryfikacyjny III, Poznański, ustalony rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 156) służy od dnia ogłoszenia niniejszej decyzji w Monitorze Polskim przez lat 10 (dziesięć) prawo do korzystania z ulg, wymienionych w art. 2 powyższego rozporządzenia z dnia 27 października 1933 r. o popieraniu elektryfikacji, z wyjątkiem zwolnienia od państwowego podatku gruntowego.

Ulg, wynikające z cytowanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o popieraniu elektryfikacji, przysługują Spółce Akcyjnej jedynie w zakresie eksploatacji zakładu elektrycznego tej spółki, objętego uprawnieniem rządowym Nr 369 i nie rozciągają się na ewentualną inną działalność przemysłową lub handlową spółki.

Za Ministra Przemysłu i Handlu:

(—) A. Rose,
Podsekretarz Stanu.

395.

POSTANOWIENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 lipca 1939 r.

w sprawie ulg dla firmy „Zakłady Mikawit” — Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie.

Na podstawie art. 6 ust. (2) ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224) stwierdzam, na wniosek

Ministra Przemysłu i Handlu przedstawiony w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, że firmie „Zakłady Mikawit” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, z siedzibą w Warszawie, służy prawo do ulg, przewidzianych w art. 4 ust. (1) pkt. 2) do 7) powołanej ustawy w stosunku do wytwórni szkła technicznego, którą firma pismem z dnia 22 lutego 1939 r. zobowiązała się założyć w Radomiu.

Za Ministra Skarbu:

(—) K. Morawski,
Podsekretarz Stanu.

396.

POSTANOWIENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 lipca 1939 r.

w sprawie ulg dla firmy „Silemin — spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie.

Na podstawie art. 6 ust. (2) ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224) stwierdzam, na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu przedstawiony w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, że firmie „Silemin — spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie przysługuje prawo do ulg, przewidzianych w art. 4 ust. (1) powołanej ustawy w stosunku do nakładów, związanych z uruchomieniem magazynu i składu konsygnacyjnego węgla kamiennego, które to przedsiębiorstwo firma pismem z dnia 25 maja 1939 r. zobowiązała się założyć w Sandomierzu.

Za Ministra Skarbu:

(—) K. Morawski,
Podsekretarz Stanu.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z General. Insp. Sił Zbrojnych.

P. Marszałek Polski Edward Śmigły-Rydz otrzymuje w dalszym ciągu listy od gorąco miłujących kraj obywateli, którzy, pragnąc swe życie poświęcić dla Ojczyzny, proszą P. Marszałka o zaliczenie ich do szeregów „żywych torped”.

M. in. ostatnio listy takie nadesłali: Hieronim Zaniewski, Wiktor Lesiński i Stanisław Lasocki.

P. Marszałek Polski Edward Śmigły-Rydz otrzymał następujące depeze:

„Uczestnicy 4-go zlotu do morza z okazji 10-lecia Aeroklubu Gdańskiego składają Panu Marszałkowi wyrazy hołdu i meldują swoją gotowość. (—) Aeroklub Gdański”.

„Hufiec szkolny P. W. Państwowego Gimnazjum im. Piotra Skargi w Pułtusku melduje Ci, Wodzu, w rocznicę zwycięstwa grunwaldzkiego, że jest gotów spełnić swój obowiązek, gdy padnie rozkaz: maszerować”.

„Strzelcy i społeczeństwo, zebrani na obchodzie grunwaldzkim w Pionkach, oświadczają, że chcą w stałym pokojowym trudzie i znoju budować wielkość Polski, przysięgając Ci równocześnie, Wodzu Naczelny, że na Twój rozkaz walczyć będą z niezłomnym uporem i wolą zwycięstwa”.

Z Prezydium Rady Ministrów.

Na posiedzeniu Komitetu Ekonomicznego Ministrów z dn. 13 bm. uzupełnione zostały powzięte poprzednio uchwały w sprawie polityki zbożowej, tak iż w chwili obecnej całość polityki zbożowej na kampanię najbliższą jest już ustalona.

Program tej polityki w wielu punktach rozszerza stosowane dotychczas środki podtrzymywania

cen zboża, z wyjątkiem tylko eksportu owsa, który w ubiegłej kampanii przez pół roku odbywał się w sposób swobodny i został wstrzymany dopiero w połowie kampanii; w bieżącym roku eksport owsa będzie wstrzymany od początku.

Zakaz wywozu owsa nie zaciąży na rynku wewnętrznym ze względu na to, że w tym roku wystąpił znaczny wzrost spożycia wewnętrznego.

Natomiast Rząd i przedstawiciele rolników uznali za słuszne utrzymanie ciągłości eksportu pozostałych rodzajów zbóż poza owsem, mimo że zapotrzebowanie rynku wewnętrznego rośnie i rosnąć będzie niewątpliwie w dalszym ciągu, wobec wzrostu zatrudnienia i dokonywanego powiększania zapasów we wszystkich ogniach obrotu gospodarczego. Szczególniejszy nacisk kładziony jest w tegorocznej polityce eksportowej na wywóz mniej masowych produktów roślinnych, takich jak strączkowe w pierwszym rzędzie. Ponieważ wywóz tych artykułów nie osiągnął dotychczas dostatecznej skali, pomoc dla tej dziedziny eksportu zostanie wydatnie wzmocniona.

W odniesieniu do jęczmienia zastosowane zostaną od początku nowej kampanii szczególnie wydatne środki pomocy wywozowej. Rynek światowy dla tego zboża kształtuje się korzystniej niż dla pozostałych, stąd też najbardziej opłacalnym dla rolnika w obecnej sytuacji będzie podawanie na rynek w pierwszej kolejności jęczmienia, a dopiero w dalszej innych zbóż.

Dla pszenicy zapewniona jest pomoc wywozowa w wysokiej skali, jednakowoż ceny światowe są tak niskie, iż opieranie opłacalności głównie na wywozie nie dałoby tu wyników, wobec czego eksport traktować należy tylko jako środek wyjątkowy, pomocniczy; decydujące znaczenie dla poziomu cen posiadać będzie przystosowanie przez rolnika podaży do popytu ze strony rynku wewnętrznego, którego pojemność na pieczywo pszenne wyraźnie wzrosło.

W dziedzinie żyta wobec stałych nadwyżek nie jest możliwa analogiczna, jak w pszenicy, sytuacja, t. zn. oderwanie cen wewnętrznych od światowych poprzez równomierną podaż. Dążąc do możliwego pogodzenia postulatu utrzymania koniecznej zasobności kraju w zboże z postulatem podtrzymania ceny żyta — Rząd od początku tegorocznej kampanii zachowuje pomoce swoje dla eksportu w pełnej skali, wprowadzając jedynie dla tego eksportu pewne ograniczenia terenowe. Istniejące już od szeregu lat zjawisko trudności ulokowania na rynkach światowych naszej żytniej nadwyżki stopniowo się potęguje, w miarę jak Polska staje się w tym produkcie głównym dostawcą wąskiego dziś światowego rynku żytniego.

Ponadto dokonywanie eksportu na początku kampanii przy wspomnianych ograniczeniach czyni szczególnie doniosłym utrzymanie umiarkowanej podaży na terenach nie objętych eksportem. Toteż na tych terenach od spokojnej i rozumnej postawy rolników zależy bezpośrednio poziom cen.

W wyniku tej sytuacji szczególny nacisk ze strony Rządu położony został po pierwsze na zużywanie nadwyżek żytnich w inny sposób niż na eksport oraz na doprowadzenie do rolnictwa zwiększonej sumy kredytów rejestrowych i zaliczkowych. Pod tym względem przygotowane są poważne zmiany w stosunku do roku ubiegłego w sensie ułatwienia aparatowi kredytowemu rozproszania kredytu, a przede wszystkim w postaci wydatnego zwiększenia środków stawianych do dyspozycji na ten cel. Wykorzystanie przez rolników wszystkich możliwości, ułatwiających umiarkowane i spokojne podawanie zboża na rynek, stanowi nieodzowny warunek skutecznego przeprowadzenia zamierzonej przez Rząd polityki zbożowej na kampanię najbliższą.

Przeto Rząd liczy, iż w świetle tego stanu rzeczy problem kredytów zastawowych oraz sprawa utrzymywania — szczególnie w pierwszych miesiącach kampanii — właściwych zapasów w gospodarstwach rolnych, znajdą właściwe zrozumienie w jak najszerszych kręgach rolniczych.